

ידידים תמיד

כתב וצייר הנס וילהלם

קוויקי היה ברווזון שחי עם הוריו, שתי האחיות ואח בחווה בעמק. החיים של ברווזי החווה היו טובים מאוד. הם יכלו לשבת בשמש כל הימים ולאכול כמה שרק רצו. הם שכחו איך עפים, איך רודפים אחרי צפרדעים ופרפרים. היו להם חיים קלים מאוד.

הידיד הטוב ביותר של קוויקי היה קוואקי.
הוא היה ברווז בר. הם היו ידידים טובים.

אלא שקוויקי קינה קצת בקוואקי, כי זה ידע לעוף.
"האם תוכל להראות לי איך עפים?" שאל יום אחד
קוויקי את קוואקי.
"בוודאי" ענה קוואקי "אשמח מאוד." והוא התחיל
להסביר לקוויקי את סודות המעוף. לקח לקוויקי
זמן רב עד שבסוף יכול היה להתרומם לאוויר.

הוא עוד אף פעם לא ראה את העולם מגובה. הכל
נראה כל כך קטן, והשמיים סביב נראו כה רחבים.
קוויקי היה מאושר כמו שעוד לא היה מעולם.

אבל היה לו עוד הרבה מה ללמוד.
שני הידידים נעשו קרובים זה לזה יותר ויותר.

הייתה לו תחושה נהדרת כשעף. שם
למעלה אפשר היה לגלות עולם שלם.
המעוף שלו נעשה טוב יותר מיום ליום.

הקיץ נמשך. שני הידידים
כמעט ולא נפרדו זה מזה. הם
עשו את הכל ביחד.
אבל הקיץ עבר מהר.

בוקר אחד, כשנפגשו, ראה קוויקי דמעות בעיניו של קוואקי.

"מה קרה?" שאל.

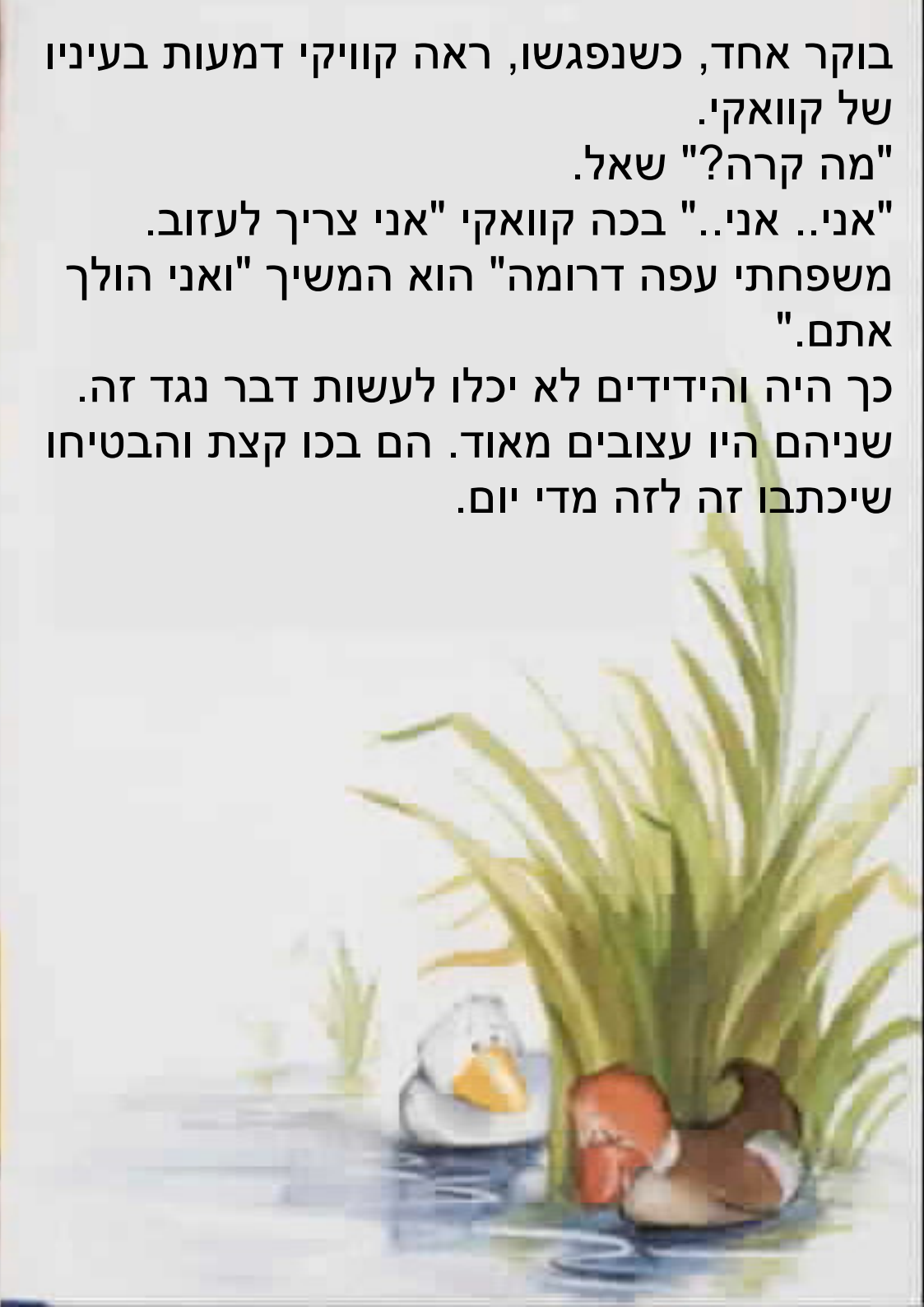
"אני.. אני.." בכה קוואקי "אני צריך לעזוב.

משפחתי עפה דרומה" הוא המשיך "ואני הולך אתם."

כך היה והידידים לא יכלו לעשות דבר נגד זה.

שניהם היו עצובים מאוד. הם בכו קצת והבטיחו שיכתבו זה לזה מדי יום.

לרגע אחד קוויקי חשב להצטרף לקוואקי,
אבל ידע שבמשפחה שלו לא יבינו זאת
ויהיה להם עצוב מאוד בלעדיו.

אחרי שקוואקי עזב קוויקי הרגיש בודד מאוד.
כל יום הוא ביקר במקומות המפגש האהובים
על שניהם, במפל המים, טחנת הקמח
הישנה, הצוקים והגשר. בכל מקום חשב רק
על קוואקי.
קוויקי לא אכל ימים אחדים. הוא חלה ונאלץ
להשאר בבית. הוריו היו מודאגים מאוד.

יום אחד אמרה אמו "אם אתה מתגעגע כל כך לקוואקי, אולי נעוף
כולנו דרומה ונבקר אצלו?"
"זה לא יצליח" נאנח קוויקי.
"מדוע לא?"

"כי דרומה ניתן להגיע רק במעוף, ואף אחד מכם לא יודע לעוף!"
"ולמה שלא תלמד אותנו?" שאלה אמו.
קוויקי הופתע "את חושבת שאוכל ללמד אתכם לעוף?"
"כן, מדוע לא?" אמר אחיו.

למחרת בבוקר קוויקי אכל ארוחת
בוקר גדולה. הוא היה כה מרוגש
שהפסיק לזמן מה לחשוב על קוואקי.
"בואו נתחיל" הוא קרא, וכולם התרכזו
בחץ לשיעור תעופה ראשון.

נכון, לא כולם יכלו לעוף, אבל משפחתו של קוויקי
למדה מהר.
"רק תורידו קצת מהמשקל שלכם" אמר קוויקי
"ותוכלו לעוף בקלות."

"זה נעים מאוד לעשות משהו כך
במשפחה" חשב קוויקי.
כל יום הוא נתן להם שעורי
תעופה.

לקראת חורף כל המשפחה יכלה
כבר להתרומם אל-על. עכשיו הם
הבינו מדוע קוויקי התרגש כל כך
מתעופה.

הוא שם את משפחתו במשטר
דיאטה חמור. הם לא אכלו יותר
עוגיות, פופקורן וממתקים אלא רק
ירקות ועשב.

כשהגיע כבר אביב בני משפחתו של קוויקי
נעשו אומנים של ממש. כולם בסביבה הביטו
והתפלאו מהביצועים שלהם.

הזמן עבר מהר. כולם במשפחתו של קוויקי
נעשו כבר מומחים בתעופה. כל יום הם למדו
דבר מה חדש.

ואז הרגיש קוויקי שהוא מדבר וחושב יותר ויותר
על כישורי תעופה והביצועים שלו ושל האחרים,
ופחות ופחות על קוואקי ועל הטיסה דרומה. זה
לא הדאיג אותו כי ידע שקוואקי יהיה תמיד
הידיד הטוב ביותר שלו. וקיווה שיום אחד הם
יפגשו שוב.

כן! קוואקי שחזר עם משפחתו מארצות
הדרום!
ועכשיו השניים היו שוב ביחד. ואיזה קיץ
נהדר ציפה להם!

הם קראו לעצמם "השביעה המעופפת".
אלה היו קוויקי, אביו, אמו, שתי האחיות,
האח ו..